

Законът на служенето

"Който Ми служи, нека Ме последва, и където съм Аз, там ще бъде и Моят служител. А който служи на Мене, него ще почете Моят Отец." Ев. Йоан гл. 12:26.2

Навярно, мнозина ще си зададат въпроса какъв смисъл може да се крие в думите: "А който служи на Мене, него ще почете Моят Отец." Светът има разни стремежи: съвременните хора се стремят да добият знания, богатства, земи, къщи, слава, величие, сила и имат стремеж към много работи. Исус настоява само върху едно нещо: върху служенето и човек да знае как да слугува. Слуга и ето една прозаична дума, която ни изобразява най-ниското обществено положение. Но има различни слуги и в някоя бирария, в някоя кръчма, в някоя кухня, в театъра, в университета, в министерствата и т.н. В известен смисъл всички хора са слуги, само че не всички признават това. И така, в света има два вида служители: едни, които разбират своите длъжности и знаят как да ги изпълняват, а други, които не знаят как да слугуват. Последните наричаме обикновено управляващи хора, господари, които седят и чакат други да им слугуват, учат другите как да работят и слугуват. Всеки иска да бъде в първата категория и господар. Християнското учение, обаче, поставя диаметрално противоположното на тоя Принцип; то поставя именно принципа, че който иска да бъде господар, трябва да бъде слуга; то казва, че Син Божии не дойде да Му послужат, а да послужи. Ние сме заставени по закона на необходимостта да бъдем слуги. Някой казва: "Аз съм господар"; не, той се лъже, ако мисли, че е свободен, че на никого не слугува; той служи най-малко на стомаха си, който го принуждава да върши работа, която не му е винаги приятна и да му стотви хубаво, да яде и да сдъква храната много добре, защото, ако не му слугува така, стомахът ще повърне назад храната и ще го накаже; ще му каже: "Ти трябва да ми служиш добре, иначе и ще те уволня." Някои мислят, че само господарят уволнява слугите си, но и стомахът уволнява господаря си. Я попитайте лекаря какво прави стомахът, когато не му слугуват добре; да видите как той уволнява господаря си! Служенето е едно качество. Колко нещастия произтичат в света от това, че не знаем как да служим! Когато майката се научи да отглежда своите деца, когато учителят се научи да преподава на своите ученици, когато властта се научи как да слугува на населението, да удовлетвори неговите нужди, да създаде закони, необходими за неговото развитие, светът ще има по-друга физиономия, отколкото сега. Съвременната цивилизация е поставена днес на големи изпитания: милиони хора се викат да слугуват в армиите и някои носят четки, други слагат барут в топовете, огнестрелни гранати, други държат малки нишки и като ги опънат, създава се гръм, други са служители на коне; всичко това е пак служене. Тия слуги каква участ ги очаква? Всички тия глави, крака, мишци ще бъдат раздробени, разбъркани, ще станат на каша. Това хората наричат цивилизация, култура; с него съвременните народи ни казват: "На нас не ни трябва Господ и науката ще ни издигне." Обаче, ето на какво ни научи тя и да бъдем корави, да правим пушки и гранати. Да, науката ни докара до този изпит, да направим една опасна проба и сега Небето ни изпитва със служенето, което ни се налага. Светът

изисква свои слуги да му слугуват и Господ изисква също своето. Христос казва: "Който служи на Мене, него ще почете Моят Отец." Ние все уреждаме работите си, а те все неуредени остават. Заболяваме, викаме лекари да ни лекуват, но, при всичко това, смъртта ни задига. Съграждаме къща, слагаме стражари, за да не ни заграбят богатствата, но най-после ни ги заграбват. Христос казва: "Толкова хиляди години сте служили на този ваш принцип и виждате последствията му; ако, обаче, служите на Мене, ще видите смисъла на вашия живот." Ние трябва да служим тъй, както Христос не дойде да Му послужат, а Той да послужи. Трябва хората да станат служители на по-слабите, на по-немошните. Не трябва да слагаме лоши хора да слугуват на света. Знаете ли защо съвременното общество е развалено? Майките, които трябва да възпитават сами децата си, остават възпитанието им на развалени и невежи слугини, а самите те отиват по театри, балове, бирарии и други удоволствия. Развратните и невежи слугини на какво ще научат децата? На това, което те знаят. Слугините възпитават съвременните деца не само в България, но и във Франция, Германия, Америка и навсякъде. Не казвам, че всички слугини са развратни, но по-голямата част от тях са такива по причина на своите господари. Ако майките бяха слугини (в пълния смисъл на думата) на своите деца в пътя на отглеждането и възпитанието им, светът би имал друга физиономия. Също и ако бащата беше възпитател на своите синове. Щом бащата и майката напуснат своите длъжности и оставят на невежи слугини, които не разбират в какво се състои животът, да възпитават децата им, а те отиват да се наслаждават на света, резултатите ще бъдат лоши. Слугинята не може да възпита детето, още и защото не го е родила и няма любов към него. Тя си казва: "Ако господарката се разполага в бирарията, защо аз да и гледам децата?"

Ще ви обясня в какво се състои слугуването, какви качества трябва да има един слуга. Той трябва, преди всичко, да има благородно сърце, да бъде чувствителен, отзивчив, да бъде смирен, да бъде човек пластичен и да може към всички условия да се приспособява; при това трябва да бъде работлив, а не мързелив. Животът е възискателен и ние трябва да му слугуваме както трябва. Когато съвременният шивач сбърка някоя дреха и не може да я ушие както трябва, връщат му я и той плаща, и плата и всички загуби; същото е и с Природата: тя ни дава един плат и животът, който имаме, е един вид плат и и ни казва: "Скрийте и ушийте тая дреха", и ако не можем да я ушием добре, тя ни глобява. Ако искаме да се научим как да слугуваме, трябва да се обърнем към Христос, Той да ни научи. Слугата трябва да бъде много умен: глупав човек не може да слугува както трябва. Учителите, свещениците и и те са слуги. Ако учителят разбира своето призвание, най-напред трябва да разбира детската душа, за да знае как да упъти детето към наука. Свещеникът трябва да разбира душата на своите пасоми, за да може да им даде съответната храна за тяхното сърце. Трябва да притежаваме и друга една черта и да имаме голямо търпение. Мнозина наричат търпеливите хора "волове" и "той е, казват, вол." Да бъдеш търпелив не значи да бъдеш вол; търпението е разумен акт; за да можем да претърпим външните несгоди на живота, трябва да имаме вътрешно равновесие на душата, сърцето и ума. Ще ви кажа един пример за един математик от миналите векове. Той работил 20 години върху известни изчисления, по тях имал вътре в стаята си разхвърляни разни листчета и винаги заключвал стаята си; един ден забравил да я заключи, слугинята влиза да разтреби стаята, вижда много листа разхвърляни по пода, взима ги всички, хвърля ги в печката и ги изгаря и изчиства хубаво стаята. По едно време се връща математикът и пита: "Къде са разхвърляните листчета?" и "Сложих ги в печката; вижте как сега е хубаво наредено." и "Такова нещо друг път да не правиш" и това било отговорът на математика. Ние слугуваме като тая слугиня и събираме листчетата, това не става, друго не струва, хайде в печката. Този учен човек, чийто 20-годишен философски труд пропаднал, не е постъпил както бихме постъпили ние, а е

показал едно търпение за пример: не направил друго, а казал само: "Друг път да не го правиш." Сега вие се намирате в такъв период и вашата къща е отворена, слугинята събира всички листчета, ще ги видите един ден изгорели в печката и когато намерите къщата изчистена по правилата на вашата слугиня, какво ще кажете? Аз зная, че ще има плач и "Господи, аз ли съм най-грешният? Тази съдба само на мене ли даде?" И ние смятаме, че сме хора, които разбираме Божествения Закон! Ние трябва да кажем, като този философ и "Моля, друг път да не правиш туй." А от своя страна, да си поставим за задача да държим нещата си в порядък, да не оставяме стаята отворена и на произвола на слугите.

Сега, Христос казва: "Който служи на Мене, него ще почете Моят Отец." Всички вие мислите все за тоя свят, за тия преходни работи, мислите да уредите тукашните, семейните си работи, а много важни въпроси оставате неуредени и отношенията ви към вашия Господар. Който един ден ще ви повика да дадете отчет. И денят идва. Знаете ли след няколко години къде ще бъдете? Знаете ли в това време какво ще се разрази в Европа? Какво ще бъде положението? Не знаете. Съвременният свят ще бъде много пречистен, ще му бъде сложена хубава инжекция за повдигане на нов живот. Хората, които идват на помощ на цивилизацията, трябва да приложат Христовите принципи, да се научат как да слугуват и ония, които не знаят да слугуват тъй, както иска Христос, нямат шанс за развитие. Дарвиновата теория казва, че преживяват само способните, здравите хора. Действително, ще преживеят само онези, които са духовно и морално здрави; ще преживеят и телесно здравите, ако имат тази вътрешна морална сила. Не се самозаблуждавайте да мислите, че здравето се състои в известно затлъстяване на лицето и изобщо на тялото и човек да има по-голяма гуша, по-голям корем, да бъде по-шишкав, да яде повече. Ако целият живот се прекара само в ядене и пиене, не е ли то едно болезнено състояние? На един човек от 100 кг, колко килограма храна му трябва? Зная за една англичанка, която изяжда по 9 кг хляб, друга, която изяжда хляба и кафето, приготвени за 72 деца; това е болезнено състояние. Не съм против яденето, но съвременните хора мислят, че всичко се заключава в яденето. И наистина, то отнема една трета от живота ни, защото от сутрин до вечер само за ядене слугуваме: сутрин мислим какво да пием, дали чай или мляко, дали млякото да бъде приготвено с какао по немски, или с кафе по турски, с каймак ли да бъде или без каймак; едва сме закусили, почваме да мислим за обяд какво да ядем, ще има ли пиле или говеждо, с какво ще бъде сготвено, с домати или с тиквички, месото накълцано ли да бъде, дали ще има това или онова; свършим обяда, почнем да мислим какво ще има за вечеря. Някой път сме задоволени, друг път не. Постоянно правим изменение на храната. И наистина, храненето е станало цяла готварска наука, по която хората отиват да се специализират. То е хубаво, но то не е крайната цел на живота. Силата на една храна, която може да използва нашият стомах, не зависи от това и как тя е сготвена. Да не мислим, че като сложим повечко солчица, пипер и масло, храната ще бъде по-здрава и всичко това е за нашия вкус, за устата. За да изпитаме една храна дали е добра, трябва да видим като постои половин час в стомаха, какво е разположението на тоя последния: щом има малка тежест на стомаха, малко неразположение, стомахът казва: тази храна не съответства на вашето здраве, не мога да ви дам потребните сокове. Утре пък казваме: "Я да му сложим повечко, за да усилия работата му", докато лекарите констатират разширение на стомаха. Съвременните хора живеят само за стомаха си и затова чрезмерната им работа е погълната само от чувства и мисли за него. Учителят преподава в училището и мисли колко пари ще вземе и 300 ли лева или 400 и колко ще употреби за храна и за туй и онуй. Целият въпрос е сложен само за яденето и след туй се чудим защо не можем да се издигнем като учители и свещеници. Всички гледаме, как да поставим тялото в по-здравословно състояние и каква храна да му дадем, какво жилище да му направим; всички работим

за външната обстановка на нещата, но никой не се спира да помисли за вътрешната страна на човешкия живот. Както нашето жилище трябва да е наредено хубаво, така трябва да бъде в ред и нашият ум. Ако е потребна хигиенична къща за нашето тяло, също така трябва да бъде хигиенично поставено и нашето сърце. Не считам онзи човек умен, който има хигиенична къща, а няма хигиенично поставено сърце. Когато осъждаме крайностите, ние обръщаме голямо внимание на слугуването само на известни външни неща, когато би трябвало на първо място да обръщаме внимание на своя ум и на своето сърце, пък тогава вече на своето тяло. Само ако така съграждаме живота си, ще имаме Божието благословение.

Христос казва: "Ако някой слугува на Мене, да си предложи сърцето." Той е дошъл на земята именно да обработи човешкото сърце. Това обработване в какво се състои? Всички онези бурени, недъзи на нашия живот да бъдат отстранени. Вие от дълго време сте християни, всички Христос следвате, но ако Той ви повика на изпит сега, колцина от вас бихте издържали изпит върху търпението и смирението, ако ви даде да разрешите задачата не само теоретично, но и практично, или пък върху другите човешки добродетели: правдата, любовта, истината, мъдростта? Мислите ли, че не бихте пропаднали на изпита? Дали ви обичат хората, вие го разбирате, но дали вие обичате другите, не сте го разбрали. Щом Господ изисква да обичаме другите хора, в тази обич трябва да отидем до самоотричане. Казваме често: "Изядоха ме тия хора, ограбиха ме!" Ами ние не ограбихме ли Господ и всички тия богатства, които намираме тук на земята. Господ е сега слязъл на земята и казва на всички свои слуги, които са крали и лъгали: "Доста са тия кражби и лъжи, елате, дайте сметка!" и това е днешната европейска война. Господ казва: "Давайте отчет за онова, което съм ви дал. Как сте го използвали?" Мнозина ще кажат, че икономически условия са наложили тази война: Германия малко земя имала и затуй се била. Ако Германия има малко земя, Русия и Англия малко ли имат? Значи, не е въпросът за земя и има нещо друго, което липсва на хората. Всеки иска да стане господар, всяка раса, която се издига, иска да бъде господар, всеки народ иска да бъде господар над всички други народи и затова всички идват до сблъсквания. Ако всички хора имаха за ръководител Христовия принцип, да слугуват на човечеството, ако всеки имаше своя сфера на работа и би принесъл своята лепта на човечеството, нямаше да има никакви спорове. Сега всички се въоръжават, за да имат господство. Ние казваме: "Колко са глупави тия, които воюват!" Но това, което става сега, то става всеки ден с нас: влезте в една къща и ще видите какво става; вземат се двама млади, оженят се, всички хора се радват. "Ето една двойка, която ще заживее в мир и съгласие." Виждаш след 2и3 месеца жената разчорлена, мъжът също и бият се в къщи; жената иска да заповядва, а мъжът казва: "Аз съм господар на къщата." Обаче и двамата се заблуждават: нито единият е господар, нито другият е такъв, а и двамата са слуги. "Ами казано е: мъжът е глава." Да бъдеш глава не значи да бъдеш господар, да бъдеш глава значи да бъдеш умен слуга и като по-стар от жена си, да я научиш как да слугува и да кажете и двамата: "Ние сме слуги на нашия Господар; ние двама може да бъдем наказани, но аз ще ти кажа как трябва да се върши тази работа." Това е в алегоричен смисъл, но то става ежедневно в света. Да оставим мъжа и жената. Някой път сме недоволни, роптаем против себе си и защо? и Казваме: "Нямам воля, не мога да направя това и онова." "Защо нямаш воля, нали си господар на себе си, каква е причината?" "Нямам ум." "Как да нямаш ум, коя е причината да нямаш ум? Трябва да има някаква дълбока причина." На какво се дължи туй вътрешно раздвояване на човека? Дължи се на това, че ние сме дошли в противоречие с Господа, с Великия Закон. И когато човек всякога идва в противоречие с Божествения Закон, повдигат се тези вътрешни мъки, туй раздвояване, умът му се смущава, не знае какво да прави, обхващат го лоши мисли и желания, които не съставляват истинската Божия сила и животът взема

друга окраска. Лошите желания и мисли са като змия, която постоянно обвива и изсмуква човека, докато всички сокове, които могат да хранят ума и сърцето, престават да ги хранят и вече се почувствува парализиране. Знаете ли какво правят мечкарите, които разиграват мечки? Дават на мечката съвсем малко брашънце и слагат на бърната голяма брънка, та като я подръпнат, да се подчинява и да не бъде опасна. Трябва и на тази наша мечка да сложим халка и синджир на долната бърна и да даваме малко брашънце, за да не се развият у нея ония инстинкти, които са опасни. Вземете колко хора са полудели от искането да станат богати, спечелят хиляда, 10 хиляди, 50 хиляди, 100 хиляди, един милион, 10 милиона и не се насищат. Трупат, трупат богатства, защо им са? Това няма никакъв вътрешен смисъл. За да се обогатят, хората почнаха сега да учат и нови начини, чрез магнетизъм и внушение да влияят на хората, да въздействат на техните мисли и действия. Едно време ходеха разбойниците из горите с пушка, сега те са сред градовете и носят със себе си други средства, за да ограбват ближните си. Казват, че в Ню